

Daleč se zamislil je pogled tvoj —;
mene čudno je zazeblo v mozeg; —
in, prijatelj, zvedela sem takrat,
kje te domek čaka tih in ozek!

* * *

Kaj, da si zaljubil se v trpljenje,
v svoje težke in meglene dni? —
Pesnik, vedel si, da kdor trpi,
ni zaman izgubil se v življenje . . .

Morda v duši sam si komaj slutil,
kaj te solze so in kaj ta smeh . . .
Tih po svojih hodil si potéh
za krasoto, da bi vso občutil.

Ko zamaknil v sinji se azur si,
v skromen cvet sred mirnega poljá,
vsa utrujenost ti je prešla,
in pozabil revščino vseh ur si. —

Dete bil si, táko dete lačno,
ki na kruhek zabi sredi rož . . .
A v zavesti bil krepak si mož,
znan ljubiti si življenje mračno!

Vida.

Minil je dan . . .

Minil je dan, minila noč —	Ti neusmiljeno deklè
kaj deva si storila?	in tvoje lepe očke
Mir iz srca odplul mi proč —	in tvoje lice rožnato
ti, ti si ga spodila.	in tvoje bele ročke.

Le beži mir, le beži mir
in pluj čez svet zeleni,
da ti le deva dražestna
ostaneš tu pri meni!

B. Baebler.

